Lova synger for Majken

Mamma og pappa

Denne boken tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelboken! Den er laget akkurat slik din egen bok blir, av bildene og valgene som vises ved siden av, og viser hvordan en fortelling fra Saga til deg kan se ut. Bla, les og forestill deg barnet ditt som helten i sitt eget eventyr.

Det er kvelden før luciadagen. I morgen skal Lova gå først i luciatoget hjemme, med lyskransen på hodet. Nå står hun på stuegulvet i hvit kjole og rødt bånd. Foran henne sitter Majken på den gule puten sin. Det er bare katten som lytter.

Lova trekker pusten. Hun kan sangen. Likevel kommer stemmen ut som en bitte, bitte liten hvisking. «Jeg synger for Majken», tenker hun. Ved føttene hennes glitrer et langt sølvglitter fra lyskransen. Majkens værhår rykker til.

Lova setter lyskransen på hodet. Fem små elektriske lys tennes med et mykt skjær. En sølvtråd har satt seg fast i kanten, og Lova prøver å lirke den løs.

Majken ser hvordan tråden dirrer. Den blinker. Den svinger nesten som en musehale. Lova prøver den første linjen igjen, enda stillere enn før. «Jeg synger for Majken», tenker hun. Da farer en stripete pote fram. Og i neste øyeblikk sier det svisj!

Majken har fanget glitteret. Lyskransen følger med, hele veien over teppet. Katten løper så fort at de fem små lysene hopper og blinker.

«Lyskransen min!» roper Lova. Hun løper etter. Majken svinger inn på soverommet og forsvinner under sengen. Lova stopper ved døren. Kanskje løp Majken for å slippe å høre den bittelille sangen? Under sengen lyser to grønne øyne. Og fem små lys blinker lenger inne.

Under sengen lukter det støv, treklosser og en bortkommen sokk. Lova legger seg på magen og rekker inn hånden. «Majken, kom nå. Det der er ingen kattehatt.»

Majken dytter på sølvtråden. Pote. Pote. Pote. Så rygger hun lenger inn med lyskransen. Lova hører en rasling, ser en hale forsvinne og mumler: «Jeg synger for Majken.» Hun vil rope. Men det gjør hun ikke. Ikke ennå.

Plutselig skyter Majken ut fra under sengen og farer opp på bokhyllen. Hun lander midt blant bildebøkene og den flettede kurven.

«Ikke bokhyllen også!» sier Lova. Hun henter den lille krakken sin og klatrer opp. Lyskransen sitter skjevt over Majkens ører. Katten fanger glitteret igjen, pote-pote-pote, som om hun har en veldig viktig jobb. Lova når nesten fram. Da hopper Majken ned på den andre siden og løper mot garderoben.

I garderoben lukter det ull, regnjakke og Lovas lue med dusk. Majken sitter oppå skjerfene. Lyskransen har glidd ned over skuldrene hennes, og glitteret er en perfekt leke.

«Det er min tur til å ha lyskransen», sier Lova. Hun jager forsiktig rundt mellom kleshengerne. Majken smetter mellom føttene hennes. Uten å tenke over det synger Lova: «Majken, Majken, kom fram nå!» Stemmen spretter mellom vinterklærne. Katten stanser opp, men bare et øyeblikk. Så hopper hun ut i gangen.

Ytterdøren står på gløtt. Utenfor er den lille trappen hvit av nysnø. Majken hopper ut med glitteret og lyskransen.

«Vent!» sier Lova. Pappa står akkurat ved døren mens hun tråkker føttene ned i de små støvlene sine. Så går hun bare ut på det øverste trappetrinnet. Der sitter Majken med halen rundt potene. Lova synger høyt ut i den kalde luften: «Majken, vent på meg!»

Da blir det helt stille. Majken sitter fortsatt midt i trappen. Ørene peker framover. Lyskransen ligger i snøen ved siden av henne.

Lova står med munnen åpen. Hun har sunget høyt. Virkelig høyt. Hun prøver en linje til, langsomt denne gangen. Majken blunker ikke. Hun lytter. Lova tar lyskransen opp fra snøen og holder den tett mot magen. Så begynner hun å synge hele veien inn igjen.

Vel inne igjen tørker Lova snøfnugg av lyskransen med et kjøkkenhåndkle. Hun løsner glitteret forsiktig. Majken sitter ved siden av stolen og ser på, uten å røre en eneste pote.

På bordet dufter det varmt av lussekatter og krydret av pepperkaker. Lova tar en bolle og ser på katten. «Når det begynner å flakse i magen i morgen», hvisker hun, «da synger jeg for Majken. Først inni hodet.» Majken blunker langsomt.

På luciamorgenen er vinduene mørkeblå, selv om morgenen snart kommer. Lova trekker den hvite kjolen over hodet og knyter det røde båndet. Så setter hun lyskransen på plass. Fem små lys tennes.

Majken sitter på benken i gangen og følger hver bevegelse. Lova øver ikke med munnen. Hun tenker bare ordene, rolig og langsomt: Jeg synger for Majken. På kjøkkenet står lussekattbollene allerede framme. Der venter luciatoget.

Huset er stille, nesten som om gulvet og dørene også lytter. Lova går gjennom gangen. De små lysene i kransen lyser foran henne. Fra kjøkkenet kommer duften av varm kaffe, safran og pepperkaker.

Ved døråpningen vil Lovas føtter helst stå stille. Hun husker to grønne øyne under sengen. Hun husker poten på bokhyllen, skjerfene i garderoben og snøen på trappen. Jeg synger for Majken, sier hun stille inni seg. Så går hun inn.

Lova åpner munnen. Først kommer én tone. Så en til. Så kommer ordene, klare og varme, og de fyller kjøkkenet helt bort til vinduet.

Majken sitter i vinduskarmen. Hun har ikke noe glitter i potene nå. Bare ørene framover og øynene på Lova. Utenfor glitrer snøen svakt. Inne dufter det av safranbolle, og de fem små lysene lyser over Lovas hår. Sangen fortsetter, linje for linje.

Da den siste tonen henger igjen, blir det stille en liten stund. Lova ser mot vinduet. Majken heller hodet til siden, akkurat som på snøtrappen.

Lova smiler mot sitt aller beste publikum. «En gang til?» Majken løfter poten og dytter forsiktig på ruten. Lyskransens fem små lys glitrer ved siden av dem i vindusglasset.

Lova synger for Majken

Lova skal gå først i luciatoget hjemme, men sangen hennes blir bare en hvisking. Da Majken løper av gårde med lyskransen, finner Lova en sang som kan følge henne fra soverommet til det frostige vinduet.